

Τρελλοκερασιά ή φαντασμένη

Φίλοι μου, γειά σας.

Φέρτε μου μία καρέκλα
νά καθήσω. Είμαι
πτώμα. Έρχομαι
πετώντας από τό
Τρελλοχώραφο.
ΣΥΝΝΕΦΟμανού-
λα μου, τί είδαν τά

ΣΥΝΝΕΦΟματάκια μου και τί

άκουσαν τά ΣΥΝΝΕΦΟαυτάκια μου. Δέν ξέ-
ρω... κάτι πρέπει νά γίνει. Ά, παπαπά, δέν
πρόκειται νά ξαναπλησιάσω στό τρελλοχώ-
ραφο. Ούτε κι έσεις νά πάτε. Τί; Δέν ξέρετε
τί είναι τό Τρελλοχώραφο; Θά σάς πώ άμέ-
σως. Μεγάλη ιστορία, φίλοι μου, μεγάλη
ιστορία! Λοιπόν άκούστε.

Μεγάλωναν κάποτε στόν κάμπο τής καλω-
σύνης μονοιασμένα και σκιερά τά δέντρα.
Ροδακινίες, άχλαδιές, βερυκοκιές, πορτο-
καλιές, λεμονιές, δαμασκηγιές, κυδωνιές...
Άλλο νά σάς τό λέω κι άλλο νά τό βλέπετε.
Τί χρώματα, τί άρώματα! Τό ένα δέντρο χά-
ριζε στόν κάμπο τό κόκκινο χρώμα, τό άλλο
έδινε τό κίτρινο, και τό τρίτο έβαζε τό πορ-
τοκαλί. Κι έτσι όλα μαζί έκαναν τόν κάμπο
μία ζωγραφιά. Τό πιό σπουδαίο όμως ήταν
ότι κάθε άπόγευμα οί άνθρωποι έβγαιναν
στόν κάμπο και μάζευαν τά φρούτα μέ γέλια
και χαρές. Ήταν, τί νά σάς πώ, ο κάμπος τής
καλωσύνης.

Αυτά μέχρι πριν πολλούς μήνες... Γιατί
έδω και καιρό φύτρωσε στην άκρη του κά-
μπου μία κερασιά! Μεγάλωσε, μεγάλωσε,
φούντωσε, πρασίνισε και άνθισε. Και τότε
ένα μεθυστικό άρωμα γέμισε τόν κάμπο.
Περνούσα κι εγώ, παιδιά, πάνω από τόν κά-
μπο και την είδα. Ήταν πραγματικά πολύ
όμορφη. Και τά κεράσια της;... φαίνονταν
μούρλια!

— Άχ, είπαν τά δέντρα, τί άπαλό άρωμα!
Καλώς μας ήρθες, κερασιά!

— Πρώτη φορά φυτρώνει στην παρέα μας
κερασιά!

— Πώ-πώ, κελήδησαν και τά πουλιά! Τί

όμορφο δέντρο. Μπορούμε νά καθόμαστε στά
μοσχομυριστά κλαδιά και νά τραγουδάμε.

— Μμμ, φώναξε κι ο άνεμος. Τί όμορφα
πού άκούγεται τό τραγούδι μου ανάμεσα
από τά κλαδιά της!

Ήλεγαν, έλεγαν και τί δέν έλεγαν όλοι για
τήν όμορφη κερασιά.

Όμως... τί περιεργο... ή φουντωτή κερα-
σιά δέν έβγαζε άχνα ούτε γύριζε νά κοιτάξει
κανέναν και φυσικά κανέναν δέν καλημέρι-
ζε τό πρωί. Ήταν τόσο μά τόσο άκατάδεχτη
πού κρατούσε τά κεράσια της στά πιό ψηλά
ψηλά κλαδιά. Κανένας δέν έφτανε νά κόψει.
Τί κρίμα!

Ένα άπόγευμα, για πρώτη φορά, την
άκουσαν έπιτέλους τά δέντρα του κάμπου
νά μιλά μέ τόν μανάβη!

— Μανάβη, μανάβη, φώναξε ή φαντασμέ-
νη κερασιά, εγώ είμαι τό πιό όμορφο δέντρο
του κάμπου, έχω τά πιό εύωδιαστά λουλού-
δια και τούς πιό γλυκούς καρπούς. Κανένα
δέντρο δέν είναι σαν και μένα!

— Βέβαια βέβαια, είπε ο μανάβης, κανένα
δέντρο δέ σου μοιάζει.

— Τότε λοιπόν, συνέχισε ή κερασιά, θά
πουλάς μόνο από τά δικά μου φρούτα!

— Μά..., τόλμησε νά πει ο μανάβης.

— Τί μά και ξεμά; ρώτησε ή κερασιά κι ά-
πλωσε άπειλητικά τά κλαδιά της.

— Μά εσύ έχεις μόνο κεράσια, τής είπε ο
μανάβης. Δέν έχεις ροδάκινα, δέν έχεις λε-
μόνια, δέν έχεις πορτοκαλία, δέν έχεις καρ-
πούζια, δέν έχεις...

— Έχω, πώς δέν έχω, άρχισε νά φωνάζει
μέσα από τά κλαδιά της ή φαντασμένη κε-
ρασιά, πού νόμιζε ότι μπορούσε νά τά έχει
όλα δικά της. Έλα σε μία βδομάδα και θά
δεις!

Ο μανάβης μάζεψε τά καλάθια του και
έφυγε από κοντά της. Μάζεψε ροδάκινα από
τίς ροδακινίες, κυδώνια από τίς κυδωνιές,
λεμόνια από τίς λεμονιές και ξεκίνησε για
τό μανάβικό του. Η κερασιά κόντευε νά
σκάσει από τό κακό της και μονολογούσε:

«Άκοὺς δέν ἔχω πολλὰ φρούτα!»

Ἔτσι λοιπόν... ἀργὰ τὸ βράδυ, ὅταν τὰ δέντρα καὶ τὰ πουλιά κοιμήθηκαν μέσα στήν ἡσυχία τοῦ κάμπου, ἡ φαντασμένη καὶ ὑπερήφανη κερασιά ἔστειλε μερικά κουκούτσια τῆς νὰ κλέψουν ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κάμπου τοὺς μυστικούς χυμούς τους. Τὰ κουκούτσια τῆς, πού δέν εἶχανε κουκούτσι μυαλό, ὅλη τὴ νύχτα, μέσα στὰ σκοτεινὰ χωρὶς νὰ καλοβλέπουν ρουφούσαν ροδακινάδες, λεμονάδες, πορτοκαλάδες κι ὅ,τι ἔβρισκαν μπροστά τους... Τὰ ξημερώματα γύρισαν καὶ μοίρασαν τοὺς χυμούς στὰ κερασάκια τῆς φαντασμένης κερασιάς.

Καὶ τότε... συνέβη κάτι φοβερό... Μπρρρ, τρέμω καὶ μόνο πού τὸ σκέφτομαι.

Τὸ πρωὶ κρέμονταν ἀπὸ τὰ κλαδιά τῆς κερασιάς: κερασολεμόνια, πορτοκαλοκέρασα, κερασοαχλάδια, κερασομπανάνες, κυδωνοκερασάκια, ὡς καὶ κερασομυρμηγκάκια, γιατί ἓνα κουκούτσι μπερδεύτηκε μέσα στὴ νύχτα καὶ ἔπεσε μέσα σέ φωλιά μυρμηγκιῶν...

Τὰ δέντρα τοῦ κάμπου τρόμαξαν. Πρῶτη φορά ἔβλεπαν τέτοιο δέντρο - μανάβικο. Ἡ κερασιά ὅμως φαντασμένη καὶ ὑπερήφανη γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ τὸ κατόρθωμά τῆς ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Ἐλάτε νὰ δοκιμάσετε νόστιμα φρούτα! Ὁ,τι πεθυμήσει ἡ καρδιά σας θὰ τὸ βρεῖτε στὰ κλαδιά μου! Τρέξτε νὰ προλάβετε. Μὴν πάτε στὴ ροδακινιά. Τὰ δικά μου ροδάκινα εἶναι πιὸ καλά! Μὴν πάτε στὴν κυδωνιά. Ἐχω ἐγὼ πιὸ γλυκὰ κυδώνια! ... Ἐχω μπανάνες, ἔχω λεμόνια... καὶ τί δέν ἔχω!

Φώναζε, φώναζε ἡ τρελλοκερασιά τόσο δυνατὰ πού τὴν ἄκουσε ὡς καὶ ὁ μανάβης.

— Μμμ, τί μεγάλες μπανάνες! θαύμασε ὁ μανάβης.

Ὅταν ὅμως ἀνοιξε μία, γιὰ νὰ δοκιμάσει...

— Καλέ, δέν εἶναι μπανάνες, αὐτές μυρίζουν λασπόνερα. Νὰ δῶ, μήπως εἶναι καλύτερα τὰ πορτοκάλια; Πῶ πῶ, ἔχουν γεύση ραδικιοῦ. Ἰίι, τὰ δαμάσκηνα ἔχουν ἀγκάθια τριανταφυλλιάς. Ἄχ, καὶ τὰ βερούκοκα ἔχουν χρῶμα μυρμηγκιοῦ!

— Πάμε νὰ φύγουμε, παιδιά, φώναζε ὁ μανάβης στοὺς ἀνθρώπους. Τὸ δέντρο αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα κανένας, μὰ κανένας, δέν ξαναπλησίασε τὴ φαντασμένη κερασιά, πού νόμισε ὅτι ἔγινε τὸ πιὸ σπουδαῖο δέντρο καὶ μπορούσε νὰ τὰ ἔχει ὅλα. Καὶ ξέρετε τί ἔγινε στὸ τέλος; Ἐπειδὴ κανεὶς δέν ἔτρωγε ἀπὸ τὰ φρούτα τῆς, σάπισαν καὶ ξερᾶθηκε ἀπὸ τὴ ρίζα, ἡ φαντασμένη κερασιά.

**Σὰς χαιρετῶ μέ ἀγάπη
Τὸ ΣΥΝΝΕΦΟ**

Καὶ μὴν ξεχνάτε:

“Ὅποιος εἶναι φαντασμένος καὶ νομίζει τὰ πολλὰ πάντα αὐτὸς πῶς θὰ κερδίζει, κι ὁποιος εἶναι φαντασμένος καὶ ζητᾶ πάντα αὐτὸς νὰ ἔχει τὰ πολλὰ, σίγουρα μονάχος στὴ ζωὴ του μένει καὶ προκοπὴ δέν μπορεῖ νὰ περιμένει.

